

[Lone Dybkjær]

planlægning og anden form for planlægning, vi nu engang har på alle disse områder, jo nok kunne have inddraget spørgsmålet, hvis man ville, men det er nu en detalje i den sammenhæng. Det, at kommunerne er blevet inddraget, er selvfølgelig i sig selv ikke nogen dårlig ting.

Så siger ministeren, at i løbet af et, måske to eller tre år, vil vi blive klar over, at det var forkert, vi sagde nej, når nu folk ser alt det, de kan nå. Hvad er det, folk i almindelighed kan nå? Jeg tror, folk i almindelighed kan få nogle ting, men det er en ganske anden sag. Men det er jo netop spørgsmålet, om det er en dialog eller det bare er en ensidig information. Det er jo sådan set en temmelig grundlæggende forskel. Jeg tror nemlig, at det, man kan, er at blive bombarderet med en masse TV-programmer, og det har vi sådan set ikke været uenige om at man ville kunne under alle omstændigheder. Det har ikke været det, diskussionen i og for sig burde dreje sig om.

Ministeren siger, at vi jo ikke kan trække folk ud, og henviser til et par møder, han selv har været til. Nej, men det kan jo godt være, at det ikke nødvendigvis er debattørernes skyld, men at det skyldes måden, det er stillet op på. Det var jo sådan set det, jeg var inde på i mit indlæg, at vi har fået syltet denne diskussion ind i, at det er noget teknisk. Det er aldeles ikke noget teknisk. Det er et stort kultur- og samfundspolitisk skridt, der tages, og det skulle vi gerne have diskuteret noget nøjere i stedet for bare at sylte det ind i en teknokratisk diskussion, og det synes jeg i og for sig også det, at der ikke kommer folk til møderne, meget godt demonstrerer. Så vil jeg lige for en ordens skyld sige, at min tanke var ikke at sætte udviklingen i stå, men at vi måske skulle have prøvet at gennemdrøfte nogle alternativer noget nøjere.

Så kommer ministeren med tre påstande, som jeg simpelt hen ikke kan forstå. Ministeren siger, at vi lovgiver ikke om hybridnettet. Nej, men mig bekendt er der også en vis retsvirkning i en folketingsbeslutning, og i øvrigt følges det her altså op af en lovgivning som konsekvens af hybridnettet. Så forskellen i forhold til f.eks. lovgivningen om D.O.N.G. er et spørgsmål om, hvem der skal betale, hvordan finansieringen er, og det er ikke, at vi ikke lovgiver om det. Selvfølgelig

laver vi noget lovgivning her, ellers behøvede vi vel ikke at gøre så meget ud af det.

Det næste er så spørgsmålet om tilslutningspligt eller -tvang til fællesantenneanlæg. I mine øjne, siger ministeren, findes der ikke nogen andre måder end flertalsbeslutninger, jeg kan ikke forestille mig nogen. Jeg synes godt, man kunne have diskuteret, om ikke det var rimeligt, at man havde en mindretalsbeskyttelse. Man er trods alt gået ind i disse fællesantenneanlæg uden nødvendigvis at skulle regne med, at man fik nogle meget store merudgifter, og vi kunne måske godt have drøftet, om det ikke var rimeligt, at man havde en eller anden form for mindretalsbeskyttelse. Jeg har heller ikke det præcise svar parat, men det er jo karakteristisk, at svaret bare har været: det må flertallet afgøre. Det er jo fuldstændig ligesom der også har været en flertalsmening om, at man måtte give de politiske bidrag, man ville, i organisationer. Det er vi som bekendt ikke enige i er en rigtig betragtning, og det er en fuldstændig parallel til det her.

Så er der spørgsmålet om, at der ikke er tale om formynderi. Ja, så ved jeg ikke, hvad der er tale om, for her siger man, at det her drejer sig ikke om TV. Det er ikke hovedformålet, siger ministeren, nej, hovedformålet er, at nu skal vi lave noget, der danner basis for en erhvervsudvikling. Denne erhvervsudvikling har erhvervslivet sagt det ikke vil have. Hvis ikke det er formynderi, så ved jeg faktisk ikke, hvad der er statsligt formynderi.

Så siger ministeren, at ministeren har stor tillid til folket. Det har jeg også, men spørgsmålet er: hvad stiller vi op med f.eks. børn? Det er helt klart, at det vil påvirke børn i en lang række sammenhænge, at der nu kommer disse kulturtilbud fra andre lande, og spørgsmålet var så, om vi ikke skulle diskutere det og spørge: kunne vi så ikke prøve på at stille noget andet op for børn?

Og så lige den afsluttende bemærkning om informationsmonopoler, der brydes i andre lande. Ja, til ministeren må jeg sige, at disse informationsmonopoler i andre lande brydes jo kun, hvis de andre lande vil, og denne sag ændrer jo ikke på det. Man kan jo udmærket forbyde etablering af et hybridnet eller forbyde etablering af store parabolantener, eller hvad ved jeg. De har jo den fordel, at man kan se dem, så det er ret nemt at forbyde, og det vil sige, det ikke er noget svar. Det